

Ένας πεισματάρης γάιδαρος

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

- Αχ γαιδαράκο μου, φάε το σανό σου με την ησυχία σου! Κουράστηκες σήμερα πολύ, κουβαλώντας τόσο φόρτωμα. Αύριο όμως θα πάμε βόλτα στην πόλη. Πουρνό, πουρνό ξεκινάμε, αφήνουμε το χωριό μας και κατηφορίζουμε για τη

μεγάλη πολιτεία. Μη με κοιτάς με τα γαϊδουρίσια τεράστια μάτια σου! Φόρτωμα δεν έχει αύριο, βόλτα είπαμε!

Ο χωρικός μας χαίδευε του γαίδαρου τη χαίτη και το λαιμό μ' ευγνωμοσύνη. Κακά τα ψέματα, χωρίς τον γαϊδαράκο του, που του φόρτωνε καθημερινά εμπόρευμα και όχι μόνο, ζούσε αυτός και η οικογένειά του και δεν τους έλειπε τίποτα!

Έτσι την άλλη μέρα αφεντικό και γαίδαρος, ξεφόρτωτος βέβαια, κατηφόριζαν τον μεγάλο κεντρικό δρόμο που περνούσε πάνω από τη μεγάλη ρεματιά και κατευθύνονταν στην πόλη. Ο γαϊδαράκος μας δυο φορές ήταν χαρούμενος και κουνούσε την ουρά του ικανοποιημένος. Και η ικανοποίησή του μεγάλωσε όταν το αφεντικό του τον άφησε να περπατάει ελεύθερα, δίχως να τον οδηγεί και να τον τραβά ο ίδιος.

– Επιτέλους, περπατώ όπως κι όπου θέλω και δείχνω την κορμοστασιά μου ελεύθερα, δίχως φορτώματα και αγκομαχητά, σκεφτόταν ο γαίδαρός μας και φούσκωνε από περηφάνια.

Κάποια στιγμή όμως, στα καλά καθούμενα, άφησε τον ίσιο δρόμο και τραβούσε κατά το ρέμα, που απότομο έχασκε στα δεξιά του δρόμου. Τ' αφεντικό του έτρεχε ξοπίσω του αλαφιασμένο και του φώναζε να γυρίσει πίσω. Μα τι έπαθε το ζωντανό του; Αυτό δα έλειπε να του πάθει κακό ο πιο πολύτιμος συνεργάτης του!

Έλα όμως που ο γαίδαρος συνέχιζε να τρέχει στον χαμό! Κι απελπισμένος ο χωρικός μας τον τραβούσε απ' την ουρά. Μα το ζωντανό αμετανόητο, όλο κι επέμενε στο λοξοδρόμι του κι η ρεματιά έχασκε από κάτω τους επικίνδυνη. Κι όσο τραβούσε ο καημένος ο γαϊδουρολάτης με περισσότερη δύναμη απ' την ουρά, τόσο ο γαίδαρος το δικό του...

Άμα είδε και απόειδε κι ένιωσε ο χωρικός μας πως θα γκρεμιζότανε μαζί με το ζώο του, άφησε την ουρά του και μονολόγησε σκασμένος:

– Ας γίνει όπως θέλεις! Εσύ θα το μετανιώσεις!

Σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του και κάθισε σε μια πέτρα να ξαποστάσει από το τρέξιμο και την ταραχή.

– **Οι πεισματάρηδες είναι άξιοι της τύχης τους**, ξανάπε και πέταξε το ψαθάκι του στο χώμα, καθώς έβλεπε τον γαϊδαράκο του να γκρεμίζεται στο ρέμα.

Απόδοση: Δ.Σ.
Αφήγηση: Μαρία Σαββοπούλου

Άκουσε τον μύθο του Αισώπου

%peismataris_%